

Sygn. akt II Cz 858/13

POSTANOWIENIE

Dnia 11 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Mariola Wojtkiewicz

Sędziowie: SO Marzena Ernest (spr.)

SO Zbigniew Ciechanowicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w dniu 11 października 2013 r. w S.

sprawy ze skargi dłużnika B. P. (1)

na czynność Zastępcy Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Szczecin- Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie D. D. (1) D. z dnia 17 lipca 2012 roku w postaci wezwania dłużnika do wskazania mienia oraz wezwania do zapłaty należności w sprawie o sygn. Km (...)

przy udziale wierzyciela Banku (...) Spółki Akcyjnej w W. oraz dłużnika B. P. (2)

na skutek zażalenia dłużnika B. P. (2) na postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z dnia 3 stycznia 2013 r., sygn. akt IX Co 6498/12

p o s t a n a w i a

oddalić zażalenie.

Sygn. akt II Cz 858/13

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 3 stycznia 2013 roku Sąd Rejonowy Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie odrzucił zażalenie złożone przez dłużnika B. P. (2) na postanowienie z dnia 14 listopada 2012 r. w przedmiocie oddalenia skargi na czynności Zastępcy Komornika Sądowego D. D. (1) D. z dnia 17 lipca 2012 roku w postaci wezwania dłużnika do wskazania mienia oraz wezwania do zapłaty należności w sprawie o sygn. Km (...).

Sąd Rejonowy w uzasadnieniu tego postanowienia wskazał, iż zażalenie na ww. postanowienie należało odrzucić jako niedopuszczalne na podstawie art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 370 k.p.c. W ocenie Sądu I instancji na postanowienie w przedmiocie oddalenia skargi na ww. czynności komornika czy też w przedmiocie art. 759 § 2 k.p.c. w zakresie wydania lub odmowy wydania poleceń komornikowi nie przysługuje zażalenie. Uprawnienie do zaskarżenia tego orzeczenia zgodnie z twierdzeniem Sądu Rejonowego wynikać musi z art. 394 k.p.c. bądź też z przepisów szczególnych.

W wywiezionym zażaleniu na postanowienie o odrzuceniu zażalenia dłużnik B. P. (2) wniósł o jego uchylenie. W uzasadnieniu wskazał, m.in. iż jego zażalenie jest „dopuszczalne i wymagalne”, zaś Sąd I instancji dokonał niewłaściwej wykładni art. 370 k.p.c..

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

W postępowaniu egzekucyjnym zażalenie na postanowienie sądu I instancji przysługuje wyłącznie w wypadkach w ustawie wskazanych (art. 767⁴ § 1 k.p.c.), a także na orzeczenia sądu wymienione w art. 394 k.p.c., poprzez jego odpowiednie stosowanie w tym postępowaniu (art. 13 § 2 k.p.c.). Niewątpliwym jest, iż przepisy normujące postępowanie egzekucyjne nie przewidują możliwości zaskarżenia zażaleniem postanowienia sądu rozstrzygającego skargę na czynność komornika sądowego, polegającą na wezwaniu do zapłaty należności oraz wezwaniu do wskazania mienia. Zgodnie z art. 13 § 2 k.p.c., przepisy o procesie stosuje się odpowiednio do innych rodzajów postępowań, chyba że przepisy szczególne stanowią inaczej, w tym również do postępowania egzekucyjnego. W postępowaniu egzekucyjnym znajduje zatem odpowiednie zastosowanie m.in. art. 394 § 1 k.p.c. stanowiący, że zażalenie do sądu drugiej instancji przysługuje na postanowienia sądu pierwszej instancji kończące postępowanie w sprawie a ponadto postanowienia enumeratywnie wymienione w dalszej części powołanego przepisu. Postanowienie oddalające skargę na czynności komornika z dnia 14 listopada 2012 r. nie jest postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie. W postępowaniu egzekucyjnym bowiem przez „kończące postępowanie w sprawie” należy pojmować tylko takie orzeczenia sądowe, które kończą samodzielną część tego postępowania (vide postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 listopada 1997 r., III CZP 55/97).

Na skutek oddalenia skargi postępowanie egzekucyjne ani jego część nie zostało zakończone zaś dłużnik nie został pozbawiony jakichkolwiek praw w tym postępowaniu. Z tego też względu postanowienia z dnia 14 listopada 2012 r. nie można uznać za kończące postępowanie w sprawie. Nie mieści się ono także w katalogu postanowień wymienionych w art. 394 § 1 k.p.c. w punktach od 1 do 12 tego przepisu. Z tych też względów postanowienie to nie podlegało zaskarżeniu. W konsekwencji oznacza to, iż wywiezione zażalenie było niedopuszczalne i jako takie, na zasadzie przepisu art. 370 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., podlegało odrzuceniu. Należało więc przyjąć Sąd Rejonowy prawidłowo zinterpretował art. 370 k.p.c. Tym samym zarzuty poczynione przez skarżącego okazały się nietrafne.

Mając zatem na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy w oparciu o przepis art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oddalił środek zaskarżenia kwestionujący to rozstrzygnięcie.

(...)

(...)

1. (...)

2. (...)

3. (...)

4. (...)